

Novináři mainstreamu považují protesty v jiných evropských zemích za virus, před kterým musí domácí publikum ochránit

 radiouniversum.cz/ivan-hoffman-novinari-mainstreamu-povazuji-protesty-v-jinych-evropskych-zemich-za-virus-pred-kterym-musi-domaci-publikum-ochranit/

Ivan Hoffman

Text 5.2.2024 36 min Přehrát

#Politika

Martina: Já ještě připomenu, že náš kolega Ivan Hoffman byl jedním z aktivních disidentů před rokem 89, v samizdatu vydával časopis Fragment K. Po revoluci pracoval ve Svobodné Evropě, Lidových novinách, byl komentátorem Deníku a Českého rozhlasu, a je také držitelem ceny Ferdinanda Peroutky. První věc, na které jsme se, Ivane, shodli, že nám vrtá hlavou, je jev, že Ústavní soud shledal retroaktivní snížení důchodů v režimu legislativní nouze v pořádku. Já jsem přemýšlela, jak si tuto větu přeložit. Ústavní soud by si přece jen měl udržet důvěryhodnost nás, občanů, a to se povede, pokud jeho rozhodnutí budou srozumitelná. Pokud jim budeme rozumět a pokud nebudou záležet na tom, kdo je u moci. A tím pádem, jaké je jeho složení. Rozhodnutí Baxova Ústavního soudu ve věci snížení valorizací důchodů je totiž v přímém rozporu s rozhodnutím Rychetského Ústavního soudu v roce 2011, které se týkalo úsporných opatření ministerstva práce a sociálních věcí. Přestože v obou případech šlo o totéž. Zkrátka, šetřit prostředky státního rozpočtu. A tudíž jsem dospěla k otázce, kterou svého času říkal Ota Černý: Občan se ptá? A protože tomu celému tak trochu také nerozumím, tak se ptám tebe, přišel jsi tomu na kloub, Ivane, co má tohle znamenat?

Ivan: Ota Černý, to byla jeho věta, to si vzpomenu na staré dobré časy novinářské. Já totiž si pamatuji, takové to světlé období, kdy Ústavní soud byl vnímán veřejností jako instituce úctyhodná. Jako garant práva a hráz proti politické svévoli aktuální, když byl u moci, a od jisté doby byl nezapomenutelným členem toho soudu soudce Vojtěch Cepl, na toho hodně dodnes vzpomínám jako na pravý symbol takové ústavnosti a elegance a tak, ale už dlouho, bych řekl, že působí Ústavní soud dojmem, že je jedním z hráčů v politickém ringu a že ohýbá paragrafy ku prospěchu těch stran, kterými byli soudci jmenováni, ten pocit je zřejmě obecný. Ono to podezření z politických ambicí provázelo Ústavní soud, pokud si dobře vzpomínám, už za Pavla Rychetského. Jemu se připisuje zásluha za to, kdo nám dnes vládne – prostě posvěcení toho slepení této pětikoalice, to jde na vrub právě toho Ústavního soudu. No, a pokud jde o ten dnešní soud, tak to už je, řekl bych, úplně zjevné. Někteří říkají, že je třetí komorou parlamentu.

Martina: Ano, to jsem se chtěla zeptat, jestli nám nezbyvá, že se smíříme s tím, že se z Ústavního soudu stane třetí komora parlamentu a že prostě přijde o ten svůj post dámy se zavázanýma očima. Protože prostě lidé, protože prostě vliv, protože tlaky, a vy se s tím nějak, občané, smířte.

Ivan: Já myslím, že takové snížení asi nenastane. Protože to vlastně znechucuje i řadu právníků. Kteří se proti tomu vyjadřují, když se dívám na to konkrétní rozhodnutí v otázce snížení důchodů, tak mě zaujal Zdeněk Koudelka, který k tomu řekl, že se jedná o – on vlastně nepřímě říká – o rozhodnutí protiústavní. Protože Ústavní soud úplně přikryl porušení zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny vládní většinou tím, že protizákonné jednání vládní většiny nemá právní rozměr. A tím podle Koudelky ignoruje

ústavní příkaz, že státní moc lze vykonávat jen takovým způsobem. A to je, řekl bych, věc zcela zásadní, v té věci. V minulosti také rušil Ústavní soud přijaté zákony, pokud byl porušen jednacím řádem parlamentu. Takže, dá se říct, že když už toto neplatí, tak do budoucna můžeme počítat s tím, že to bude jakýsi pomocník, orgán vlády. No a, jak říkám, nejen občan, ale ani právníci se s tím asi snadno nesmíří.

Martina: A myslíš si, že vzhledem k tomu, že vláda, Ústavní soud, a zjevně i část veřejnosti chápe mezigenerační solidaritu poněkud podivně, tak by třeba, já nevím, mohla vzniknout nějaká strana typu Důchodci za životní jistoty, protože přeci jen ti důchodci se dostávají ve svém věku do pozice, kdy si opravdu nemohou diktovat. A připomínat to, že na všem, co máme, se oni spolupodíleli, pracovali, a teď jsou ti, na kterých se šetří, by mohlo vést k pocitu křivdy.

Ivan: No, tak tohle mě na tom štve nejvíc, anebo zaráží, že se vlastně operuje ze strany politiků, ze strany vlády, mezigenerační solidaritou. Ale to už se nemyslí, že prostě ti mladí mají mít úctu k šedinám těch starších a mají jim být nějakým způsobem vděční, a ve chvíli, kdy už nejsou ekonomicky činní, tak dbát na to, aby prostě jejich život byl důstojný, tak místo toho se za generační solidaritu vydává taková výzva důchodcům, aby mysleli na ty mladé, kteří jednou také budou chtít mít důchod. Aby se uskromnili, protože asi si žijí nad poměry, a tak dál. A tohle přetočení vlastně významu mezigenerační solidarity, tak to je, řekl bych, docela podlé. Ale pokud jde o tvoji otázku, jestli důchodci si založí v sebeobraně svou stranu, tak tady myslím, že asi spíše ne. Oni koneckonců mají zastavenou pozici. Babiš, ten že jim slíbil, že pro ty lidi, kteří to tu vybudovali, peníze najde, no a to, čeho jsme svědky, asi má příčinu i v tom, že Fiala by taky neoškubal důchodce, kdyby to byli jeho voliči. Ale nejsou. To je, řekl bych, velmi pragmatické rozhodnutí z jeho strany. On nepotřebuje důchodce, tak jim sáhl na peníze.

Martina: Takže teď se budou důchodci rozhodovat mezi těmi, kteří aspoň slibují, a kdo ví, jestli splní, a mezi těmi, kteří ani neslibují.

Ivan: No, prakticky ano. To musíme pořád zdůrazňovat, že jakmile jde o koalici, nebo o opozici, tak stále jsou to politici, a tím pádem lidé, řekl bych, velice málo důvěryhodní.

Rakušan se začal propagovat a novináři mainstreamu mu jdou na ruku a zajímají se více o politika než politiku

Martina: Pojdme se spolu vydat do pivnice, konkrétně do karvinské pivnice Centrum, protože tam bylo v pondělí večer 22. ledna poněkud dusno. Ministr vnitra a předseda STANu Vít Rakušan tam zahájil sérii setkání s veřejností pod názvem Debaty bez cenzury. A debata byla poněkud vyostřená. Jak vnímáš celou tuto kauzu a ten nápad ministra vydat se do Karviné debatovat?

Ivan: Tak to, co na první pohled vypadá jako masochismus, je ve skutečnosti spíše taková obrana útokem, způsob jak se zviditelnit. My vlastně vidíme už dlouhou dobu, že taková ta novinářská práce spočívá v tom, že se novinář zajímá spíše o politiky než o politiku, a to má prostě několik důvodů: Zaprvé je to pohodlnější spekulovat, co má který politik za lubem, než kontrolovat, co dělá, nebo také nedělá. No, ale pak také na toho politika se média dívají jako na svého druhu celebrity. A ty drby o politicích, ty jejich výstřednosti, které udělají, zvyšují sledovanost, takže protože to politici vědí, tak jdou novinářům tak nějak naproti a hrají na cit.

Martina: To, co jsi teď řekl, že novináři se zajímají více než o politiky, nebo o politiku, to bych řekla, že je tedy velmi trefný komentář, a máš pravdu, protože jak píšší mnozí novináři, tady například reportérka Koutná na X-ku: „Vít Rakušan neměl v Karviné co ztratit, naopak získal. Asi ne v té hospodě, ale navenek. Má kontent, má příběh.“ Je vlastně zvláštní, že většinu novinářů zajímá ten příběh. Dokonce, a to musím říct, že to bylo pro mě poněkud zdrcující, když jsem četla: „Ano, ministr vnitra Vít Rakušan to zkusil. Je obdivuhodné, že na to měl žaludek. A taky je pozitivní, že se nebál, neschoval se.“ A pak píše autorka: „Dezoláti, ano, tohle jsou dezoláti.“ A ještě se tam vyslovují, nebo objevují komentáře o lůze. Řekni mi, přijde ti to vůbec přijatelné, od novináře, toto?

Ivan: No, tak já bych řekl, že u toho videa samotného, a také u té samotné debaty, se jedná o politický marketing. To vlastně, pokud novinář přehlédl, tak dělá špatně svou práci. Šlo o reklamní sdělení, které má vzkřísit skomírající programově rozplizlou stranu, a to, že se o politikovi mluví, je vlastně to podstatné na tom celém. To je důležitější, než co se o něm řekne. No, a mě v tom případě napadlo to správné Werichovo: „Tohle je blbý, to se bude líbit.“

Já jsem četl, že se na to video podívalo nějakých 200 000 lidí, a řekl bych, že to vypovídá o síle bulváru. Že vlastně jediné, co se k tomu dá říct, že má Rakušan šikovné marketéry, a ti jsou schopni zřejmě prodat i z politického hlediska neprodejný produkt. A k tomu, k té lůze, tak to je, já bych řekl, že média ovládají elitáři. Ale i u elitářů je divné, a jaksi nešikonné, označit oponenty za lůzu. Je to vlastně neprofesionální, protože hodně čtenářů je na takovéto vyjadřování alergických. A ta otázka je, jestli taková forma primitivní žurnalistiky najde dostatečné publikum, aby to komerčně dávalo smysl.

Já jsem si vzpomněl, v té souvislosti, že v Americe údajně existuje takové rádio, které lidem od rána do večera nadává, různě je uráží, ponižuje: „Tak co vy, blbci, už jste zase vstali, že vám to není pitomý!“ – a tak. A to rádio se tím odlišuje od ostatních, kteří se snaží být zábavní, mazat med kolem úst, a na tak velkém mediálním trhu se vlastně v Americe najde údajně dostatek morousů a našťvaných lidí, kteří si právě takovou stanicí naladí, a ta sledovanost je dostatečná, aby se takové rádio uživilo příjmy z reklamy. Tak já jsem to rádio neslyšel, prodávám, jak jsem koupil, ale chci tím říct, že možná i zde u nás je dostatek deviantů, který pak uživí takový nějaký obskurní server. Ale to je tak asi jediné, co se k tomu dá říct.

Martina: Já jsem ochotna přiznat, že jsem třeba v tom trošičku citově angažovaná, protože jsem z téhle oblasti, a musím říct, že když vidím, že si novináři nevsímají toho, že ti lidé z Karviné jsou opravdu neustále zkoušení, protože nejprve přišli o práci, zavřely se doly, přišli prostě o ten status, který měli. Pak se zavřely hutě, slévárny, jedna z vlád dovolila podnikateli, aby připravil ty lidi o bydlení, a pak, když se jednou ozvou, tak o nich někdo mluví jako o lůze, tak mě se to opravdu osobně dotýká.

Ivan: Hm, víš, o tom, co se děje v Karviné, tak se děje v různé míře v celé Evropě, a je to pohrdání reálnou ekonomikou, o které hovoří často Ilona Švihlíková. Evropa za svůj vzestup vdělila industrializaci, a ta probíhající deindustrializace, to ničení průmyslu a tak dál, podle mne předznamenává úpadek Evropy. Ty generace, které vlastně dneska hledají práci, si to ale zřejmě neuvědomují, oni naivně věří, že je uživí různé dotace a granty. Nicméně přesně o tuhle cílovou skupinu, těch lidí, kteří pohrdají prací, zřejmě jde tomu Rakušanovi. Nejde o dělníky. On tam nešel kvůli nim. On tam šel právě proto, aby si udržel a naklonil ty lidi, o kterých byla řeč, ty mladší, u kterých předpokládá, že se postaví na jeho stranu.

Mít premiéra, který neumí správně vyplnit daňové přiznání, tak to je, řekl bych, skoro za trest. Možná je to i hrozba pro národní bezpečnost.

Martina: Ty jsi, Ivane, velmi hezky zmínil, že ta debata ministra v karvinské hospodě byla politický marketing, reklama. Musím říci, že v tomto případě se tedy panu Rakušanovi musí přiznat, že pravděpodobně dobré marketéry přetáhl na svoji stranu, a to zjevně na úkor premiéra Petra Fialy. Protože zdá se, že jeho marketingová parta v poslední době neodevzdává moc dobrou práci, a jenom tak namátkou zmíním třeba ten čerstvý problém s nepřiznaným miliónem v daňovém přiznání v podezřelě vyšetřované záložně. Co si myslíš, že se vlastně děje? Co nám tady toto signalizuje?

Ivan: No tak, pokud jde o ty marketéry, tak to měli být údajně nějakí dva Slováci, a jména neřeknu, omlouvám se jim, ale mají na svědomí takové produkty politického marketingu, jako je prezidentka Čaputová, náš prezident současný, tak asi něco umějí, ale obecně, když se podívám na předsedy politických stran, no tak, řekl bych, že každý z nich má nějaký hendikep. Někdo je vnímaný jako maňásek, někdo zkorumpovaný, další hloupý, respektive hloupá, anebo neschopný. Pokud jde ale o premiéra Fialu, tak tam asi nejde jenom o ty marketéry, kteří těžko udělají něco s tím, co je jeho vlastně takový největší hendikep, on je tím svým vystupováním prostě trapný. No, a s tím se strašně pracuje. Mít premiéra, který neumí správně vyplnit daňové přiznání, tak to je, řekl bych, skoro za trest. Možná je to i hrozba pro národní bezpečnost, to nevím. Ale nejspíše mu, řekl bych, finanční úřad vyměří nějakou pokutu, ale kvůli tomu zapomenutému miliónu nepřijde o křeslo premiéra. Ani se za něj nebude nikde hledat náhrada. On je vlastně takový typ člověka, kterého už lidé neumějí brát vážně, a zase ho začínají instinktivně litovat, jak je neduživý. Ve chvíli, když ten Rakušan se do něho takhle prostě ostře naveze, a on už má tedy taky takový hendikep, že je vyhlášený křivák, poté co provedl Pirátům, no tak vlastně ani není chuť toho Fialu nějak peskovat. Protože se tady našel někdo, kdo je ještě horší. Tak to je tedy katastrofální situace.

Martina: Já jsem si v této situaci spíše položila otázku, co se to děje, na těchto vysokých politických místech, protože dosud se zdálo, že je premiér Fiala médii milován, adorován, a najednou to má trhliny. A víš co, můžeme si dělat legraci, že si neumí vyplnit daňové přiznání, ale on si ho určitě nevyplňoval sám. Takže spíše se ptám, nezačala bitva o moc? Není toto jenom projev toho, že se nám tady začíná do popředí dostávat někdo, komu se třeba nechce čekat?

Ivan: Ano, budme vážní. Podle mě ano, tohle je bitva o moc, vláda je v polovině volebního období, je extrémně neoblíbená, Starostové jsou v nezáviděníhodné situaci, a vlastně je tady otázka, zda po tom podrazu na Piráty s nimi ještě někdo může chtít do koalice. No, a jejich preference nejsou valné, to znamená, že se teď budou vymezovat ostře vůči koalickým partnerům. Protože vůči opozici to se vymezují všichni, tam už nemůžou získat nějaké body, ale můžou se distancovat od toho, co se nepovedlo a toto je prostě takový už jakoby volební boj. Takže, to máš určitě pravdu, to, čemu přihlížíme, je boj o setrvání u toho koryta, o které nechtějí přijít. To je jasné.

Evropou otřásají protesty zemědělců, na něž nezbylo při budování zelené dotační utopie dost pozornosti ani peněz

Martina: Za každou cenu. Ivane, my jsem se teď proběhli především po našem domácím dvorku, tak se teď vydejme na chvíli za humna, v Německu začaly mohutné protesty zemědělců a mimochodem, nejen zemědělců. Je to pro tebe překvapení, anebo jsi něco podobného čekal?

Ivan: Tak dalo se to čekat, protože lze pozorovat, že ta nespokojenost zemědělců se objevila v řadě dalších zemí. Mohutné byly protesty v Holandsku. Nyní se opravdu drsně protestuje ve Francii. Nicméně ten německý protest překvapil jednak tou masovou účastí, a také si získal významnou podporu veřejnosti. A také solidaritu ze strany dalších profesí, které jsou rovněž ohroženy politikou současné německé vlády, takže u takových těch spořádaných Němců bych řekl, že určité překvapení to je.

Martina: Máš pravdu, byla to masová akce a velmi podporovaná, a také, jak šéf policejních odborů stávkující, nebo protestující chválil, že byla báječně zorganizovaná. Protože to Němcům vždycky šlo. Ale mě by teď zajímalo, jedny protesty se už tady objevily, možná je to jiskra na doutnákové šňůře, myslíš si, že jich může být víc a že můžou nějak zásadně ovlivnit německou politiku?

Ivan: Já bych řekl, že můžou, protože vidíme, a to je pokaždé u těch protestů, s jídlem prostě roste chuť. Ve chvíli, když ti politici zaváhají a začnou mírně ustupovat, tak tehdy ti protestující začínají své požadavky stupňovat, přidávají další, a to se prostě pohne taková lavina, a doopravdy těch nespokojenců, kteří se přidali v Německu, bylo hodně, dopraváci, taky lidi z automobilového průmyslu, no a je to v situaci, kdy klesá podpora vládních stran v Německu. A to povážlivě. To znamená, že za vládu, která teď momentálně vládne, existuje alternativa, kterou je buďto CDU-CSU, ale také Alternativa pro Německo, která velmi vyrostla, no a vyrostla dokonce tak, že teď, když už se s tím nedá mnoho dělat, tak začíná zřejmě politiky v Německu – ti, co si říkají, že jsou demokrati – štvát, že je nezakázali, dokud to ještě šlo. Ono vlastně takové to okno pro ten zákaz se uzavře ve chvíli, kdy už se vlastně kandidáti těchto protestních stran začnou dostávat do zastupitelstev a už jsou v parlamentu, tak tehdy už prostě zakročit proti nim znamená zakročit proti jejich voličům, a to už není moc elegantní. No, a takže uvidíme, co to bude.

Navíc se v Německu očekává, že hodně stoupenců může získat i Sára Wagenknechtová, což je taková levicová diva, charismatická, a jak říkám, důležité bude, jak nakonec celou tu situaci vyhodnotí, když tedy hovořím o politických důsledcích toho, co se děje s CDU-CSU, protože ti můžou se buďto distancovat od té, jak tomu oni říkají, nesystémové opozice, a dát se dohromady dejme tomu se sociálními demokraty a udělat takovou velkou koalici. No, ale to voliči nemají moc rádi, a to do budoucna není úplně dobré řešení, a druhá věc je, ty protestní strany jaksi rehabilitovat, a říct že vlastně mají podporu lidí, takže s nimi se musí nějakým způsobem počítat, no a to by potom samozřejmě hodně změnilo politiku Německa.

Martina: Ivane, když začnou protestovat farmáři, tak je to vždycky velmi špatné znamení. Protože jídlo, protože dostatek jídla, protože dostatek masa, to všechno je záležitost každého jednoho občana. Zdá se tedy, že farmáři, ať už v Německu, nebo kdekoliv, musí mít vždycky navrch. Myslíš si, že to bude platit i do budoucna?

Ivan: Nejsem si tím jist. Řeknu to, prozradím pointu prostě. Já bych začal tím, že jsme začali revoltu proti starému světu tím, že jsme svědky revolty proti světu novému. A to je na té situaci specifické. Ti farmáři jsou v situaci takových těch proletářů, kteří mohou ztratit jenom svoje traktory, a oni věří, že je společnost potřebuje, a proto si tedy nárokují respekt. Myslí si, že si zaslouží od státu nějaký lepší přístup, než ten ekonomicky likvidační. Ale jejich hlavním nepřítelem, a to nejenom německých, ale farmářů vůbec, je globální konkurence. My vidíme, že ta neviditelná globální ruka trhu se prostě nemůže dostat, aniž by to způsobilo katastrofu, tam, kde struktura zemědělství je tradičně orientována na regionální producenty.

A v tom je to Německo jiné, než u nás. Tam je hodně těch malých farem, no a pokud ti drobní a střední mají uspět v soutěži s velkými hráči, a to je soutěž nerovná, tak prostě nezbyvá, než křivit trh dotacemi. Holt to, co se děje, je netržní situace.

No, a v Německu se k moci dostala vláda, které prioritou je boj s CO2, podpora bezemisní energetiky, odstraňování škodlivých fabrik, zvýhodňování elektromobility, a také ale integrace migrantů, nebo angažmá ve vojenských konfliktech. A to je situace, kdy potom na ty farmáře peníze logicky nezbudou. To znamená, oni se ocitají v drsném světě, kde rozhoduje jenom cena. No, a to je otázka, jak dlouho prostě jsou v takovém světě schopní přežít, a je otázka, do jaké míry je ta vláda bude podporovat. To bych řekl, že v tom je ten hlavní problém.

Novináři mainstreamových médií považují protesty v jiných evropských zemích za virus, před nímž musí domácí publikum chránit

Martina: Já se tě ještě krátce u tohoto tématu zeptám, jak jsi byl spokojený s tím, jak tě informovala o těchto protestech Česká televize? Protože první dny blokády desítkami tisíc traktorů jsem se dozvídal pouze o potížích s dopravou. A já jsem dohledávala informace na internetu, posílali mi videa lidé z Německa. A jenom tak jsem se dozvěděla o tom, co se děje u našich sousedů.

Ivan: No, tak já musím začít tím, že... ..přiznat se tedy, že já se na Českou televizi, a tedy na žádnou jinou, už řadu let nedívám. Ono je to vlastně dáno tím, že nemusím, protože nemám tam žádné pracovní úvazky, ani kontrakty. A tak informace o tom, jak televize neinformuje, mám z druhé ruky. Nicméně mám ty informace od spolehlivých nezávislých zdrojů. Obecně bych řekl, že platí, že zprávy nejsou o tom, co se důležitého děje, ale vypovídají o prioritách editora. To by si měl každý uvědomit, a také k tomu přidat takovou zprávu o přesvědčení novinářů, že jejich úkolem vlastně není informovat.

Oni provádějí tápajícího občana v džungli zájmů tohoto světa. Oni ho vzdělávají, vychovávají, to znamená, ten angažovaný novinář věří, že na svých bedrech nese odpovědnost za stav veřejného mínění. A to je potřeba si uvědomit, když se člověk dívá na zprávy. Ti angažovaní novináři věří, že je potřeba prostě podpořit to dobré, liberální demokracii, no a tím pádem se jim samozřejmě takové protesty protivládní nemůžou líbit. Vlastně mají za to, že kdyby informovali podrobně o rebelli zemědělců v Německu, anebo ve Francii, tak dodají kuráž i našim zemědělcům. No, a protože jsou ta média provládní, tak na ty protesty pohlížejí jako na takový nebezpečný virus. Jako na nákazu. Takže oni nás vlastně před tím ušetřili a uchránili. Takže vlastně asi jejich představa je, že bychom měli za ten způsob neinformování poděkovat.

Martina: No, máš pravdu, že jsme se o Německu dozvěděli, až když už se to nedalo ututlat, a o tom, co se svého času dělo na Islandu, o tom jsme se nedozvěděli dodnes, stejně tak i informace o stávkách tiráků v Kanadě byly tehdy tak trochu předžvýkané, abychom se náhodou nedozvěděli něco, co by nás rušilo při našem přemýšlení.

Ivan: Ano, přesně tak, ano. No tak takhle se to dělá.

Martina: A tys také řekl, že se na Českou televizi nemusíš dívat, to je pravda, ale mám pro tebe špatnou zprávu, musíš jí platit.

Ivan: No, tak já vlastně už se chystám Českou televizi, no a myslím, že dneska už i Český rozhlas odhlásit, ale já to mám strašně daleko na poštu, tak to už několik let odkládám.

Martina: No, a pokud máš mobil, tak se ti to ani nepovede.

Ivan: No, ono by to stálo za takový zápas. Který se dá medializovat, o tom psát a tak.

Martina: Rozumím. Budu se těšit na příští glosy.

Ivan: Bude to příběh o odhlašování něčeho, co nepotřebuji.

Elity se začínají bát toho, že ztrácí kontrolu, protože jimi ovládaným poslíčkům konkurují alternativní média

Martina: Ještě se teď rychle vydejme na setkání světové ekonomické smetánky do Davosu. Tam byly hlavní hrozbou současnosti shledány dezinformace a nová hrozící pandemie. Už jsi vylekaný? Nebo jak moc tě to vylekalo?

Ivan: Asi začnu tím, jako u toho Ústavního soudu. Já si pamatuji, že kdysi mělo Světové ekonomické fórum v Davosu docela dobrý zvuk. Nevím, čím to bylo, možná jsme byli jenom naivní, ale ono to vypadalo jako taková příležitost k diskusi vlivných lidí s velmi chytrými. Tam se mapovaly trendy, kudy se může ubírat ekonomika, kudy se může ubírat svět, aspoň takto jsme to vnímali. No, a postupem času se to fórum stalo takovou akcí snobů, elitářů, kteří navíc jsou podezřelí ze snahy vládnout světu, aniž by k tomu měli nějaký demokratický mandát.

A když se tedy v tom Davosu začne lobbovat za kompetence pro Světovou zdravotnickou organizaci, která je sama takovým zvláštním subjektem? Je to sice agentura OSN, ale z poloviny je financována privátními subjekty, které mají svoje ekonomické zájmy, no a teď se to odůvodňuje blížící se pandemií – ta nemá jméno prostě – a přesto se už ví, že bude dvacetkrát smrtnější, tak já si myslím, že je důležité mít se na pozoru. No, a když říkám na pozoru, tak nemám na mysli na pozoru před pandemií, která se někde vymýšlí v laboratoři, aby se to pak hodilo na nějakého chudáka netopýra. Tam na pozoru bychom se měli mít před lidmi, co se vlastně v těch soukromých tryskáčích slétají do Davosu.

Martina: No, mě právě třeba zmátly ony informace, které jsi tady už zmínil, protože jsme varování před nemocí, která je zatím čistě teoretická, dostala příhodné označení „nemoc X“. Já se v tom velmi těžce orientuji, a zároveň, přestože jsem ráda varovaná a informovaná, tak jsem už unavená z toho věčného strašení.

Ivan: Hm. Ono se to tváří jako prevence, ale to číslo dvacetkrát smrtnější je prostě strašně přesné. Ono asi má lidi vystrašit, dodat celému tomu projektu pandemické smlouvy mezinárodní váhu, ale mně to přijde jako takový pokus koupit novou, ale hodně drahou střechu na dům, který ještě neshořel. Jo, to je, to se takhle nedělá. Řada vědců navíc už dlouhou dobu tvrdí, a bylo to i kolem covidu, a jejich hlas byl tedy velice úspěšně, a dokonce i tvrdě, potlačován, že vlastně proti pandemii je třeba bojovat úplně jinak. Prostě zavírat laboratoře, ve kterých se hazardně s viry experimentuje. Ten strach z toho, že se vymkne kontrole, ten je v té vědecké komunitě přítomný už strašně dlouho. No, a pak je tady samozřejmě riziko vojenských laboratoří, ve kterých se s těmi viry pracuje rovnou jako s biologickými zbraněmi. No, a taky vlastně tohle pokud není pod kontrolou, tak jsme vždycky ohroženi nemocemi X, Y, Z a tak dál. Takže

vlastně podle mě tudy vede cesta, jak předejít té nemoci. A ne přijímat nějakou pandemickou smlouvu. Prostě zavřít ty laboratoře a ty lidi, co s tím experimentují, prostě držet to někde pod kontrolou. Neříkám rovnou pod zámek. Alespoň tedy pod kontrolou.

Martina: Úplně poslední otázka, ještě vztahující se k Davosu, to jest dezinformace jako jedny z hlavních hrozeb současnosti. Ti lidé disponují obrovskou mocí. Informacemi, které my si ani neumíme představit, a mají strach z dezinformací. Myslíš, že se bojí hlavně o nás, abychom nebyli popletení?

Ivan: Ne, ne, ne. Oni se bojí pravdy. Je to tím, že ztrácejí kontrolu nad médií, a těm médiím, která vlastní, která jim slouží, už dnes konkurují média nezávislá. Internet, sociální sítě. No, a tito lidé vlastně nejsou zvyklí na to, že se jim někdo prostě dívá do karet, navíc falešných.

Martina: Hm. Já ti moc děkuji za toto ohlédnutí, já jsem si všimla, že vždycky ve zprávách, zejména když jsem tam ještě pracovala, tak jsme na závěr museli zařadit něco odlehčujícího, zvířátka, surfující veverka a podobně. Budeme se nad tím muset zamyslet, a také si na závěr necháme vždy něco, co je úsměvné, aby si snad náhodou posluchači nemysleli, že jsem ztratili smysl pro humor. Co ty na to?

Ivan: No, my ho máme, ale nevím, jestli každému vyhovuje. Že se smějeme z nepatřičných věcí. No tak, ale jo, já jsem pro, já jsem pro.

Martina: My se navzájem pobavíme vždy dobře, vid'?

Ivan: Ano. A doufám, že to není na úkor našich posluchačů. Ale ano, já sem pro příště vezmu nějakou veverka, anebo netopýra. Jo, já jsem nedávno četl zajímavý článek o netopýrech, ve kterém byl tenhle netopýr vylíčen jako strašně milé zvíře. Ještě k tomu bylo takové video, zachraňovali jednoho chudáka netopýra. Říkali, jak je strašně užitečný, ve všem možném pomáhá, a jak chudák, úplně neprávem, se dostal do nějaké epizody o covidu, že snad někdo jedl polévku z netopýra, a tak to všechno vzniklo, přitom se to vůbec nemůže stát, protože ten netopýr, představ si, má takovou imunitu, že když si on vytvoří protilátky, tak už potom nic dál nepřenáší, to znamená, že ta polévka z netopýra je naprosto bezpečná. To budiž ta veselá věc na závěr.

Martina: Dobře, až bude příležitost, pověřím. A autor navíc nebyl ani netopýr, ale vidím, že se necháš inspirovat.

Ivan: Ano, určitě.

Všechny příspěvky s Ivan Hoffman

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.